

1

KUR AŠ ESU? KAIP AŠ ESU? KAS AŠ ESU?

PRIEŠ PRADĖDAMI tyrinėti konkrečius ignaciškojo dvasingumo būdus, kurie gali padėti mums vidinėje kelionėje, turime pasižiūrėti į savo vidinį kraštovaizdį, kad nustatytume savo kryptį ir pamatytume, kur esame. Toks yra pirmojo skyriaus tikslas, ir tam, kad galėtume nustatyti šią vietą, išivaizduokime tris koncentriškus apskritimus.

Išorinį žiedą galėtume pavadinti *Kur* apskritimu. Jo perimetras rodo visus tuos dalykus mano gyvenime, kurių aš negaliu pakeisti: prigimtinę kilmą, genetinę sandarą, gimtąją vietą ir kultūrą, auklėjimą, dalykus, kurie jau yra atsitikę, įgimus gabumus bei trūkumus, sveikatą ar negalias. Šie dalykai sudaro mano gyvenimo duotybę; tai mano egzistencijos faktai. Paprasčiau sakant – tai yra tai, kur aš esu. Aš ne tik kad negaliu jų pakeisti, – jie užima beveik visą mano sąmonę ir mano energiją. Ar to noriu, ar ne, beveik visą savo būdravimo laiką aš gyvenu čia, savo išorėje.

Dabar eikime į antrojo apskritimo vidų. Jį vadinu mano *Kaip* apskritimu, kadangi tai mano gyvenimo sritis, kur aš darau tam tikrus pasirinkimus. Čia man atsitinka dalykai, bet aš galiu pasirinkti, kaip į juos reaguoti. Galiu priimti ar atmesti, toleruoti ar pasipriešinti, eiti pasroviui ar siekti, kad su manimi skaitytųsi. Galiu nustatyti asmeninius santykius ir imtis asmeninių iniciatyvų. Kiekvieną gyvenimo minutę keičiasi mane šturmuojančių įvykių kaleidoskopas, o kiekvienas mano pasirinkimas nežymiai, bet garantuotai keičia tai, *Kaip* aš esu. Pasirinkimai virsta įpročiais, įpročiai tampa charakteriu. Šis procesas siekia toliau,

negu mano ribos. Mano pasirinkimai, mano įpročiai bei mano charakteris daro mažičius, bet užtikrintus pokyčius visos žmonijos *Kaip* lauke. Jei aš pasirenku tiesą, tai visą pasaulį daro teisingesnį. Jei aš išduodu integralumą, tai pakerta visų integralumą.

Daugumai žmonių kelionė šiame rate ir pasibaigia. Jie gyvena pasaulyje, kuriame kažkas atsitinka, ir jie renkasi, kaip į tuos įvykius reaguoti. Kai kurie sąmoningai rizikuoja, eidami į vidujįškiausią trečiąjį apskritimą, kurį pavadinau *Kas* apskritimu.

Kai einu vidun savo *aš* centro link, artinuosi prie asmens, kuris yra pats tikriausias Dievo akivaizdoje. Tai pavojinga vieta. Kai pradėdau matyti, kas aš esu – teisingai ir be apsauginių kaukių – galiu atrasti rimtų neatitikimų tarp asmens, gyvenančio *kur* ir asmens, kokį sukūrė Dievas mano giliausiame aš. Rasiu gėdą, bet galiu rasti ir garbę. Aš priartėsiu prie mano širdyje gyvenančio Dievo, ir šis susitikimas man iškels iššūkius, kurių negaliu iš anksto numatyti. Tai maldos galia. Tai vidinės kelionės rizika.

Auginti Dievo sėklą

Dabar įsivaizduokite, kad apskritimai išleido lapus ir žiedus. Ne tik todėl, kad būtų puošniau. Mano patirtis man sako, kad kai aš atlieku kelionę vidun arba, tiksliau, kai leidžiu Dievui skverbtis į mano centrą, kurį mes paprastai vadiname mūsų „širdimi“, įvyksta galingas kūrybos aktas. Aš jį vadinu „Dievos sėklos“ sprogimu.

Kas iš tikrųjų yra Dievo sėkla ir kas verčia ją prasikalti? Mes, krikščionys, kalbame apie imanentinį (esantį individualiai mūsų širdyse ir kolektyviškai mūsų žmogiškoje patirtyje) ir transcendentinį (egzistuojantį už mūsų vaizduotės ribų, visiškai „kitą“ ir beribį) Dievą. Aš tikiu, kad mano Dievo sėkla yra ne kas kita, kaip imanentinis Dievas, glūdintis mano širdyje, ir laukiantis, kol bus išreikštas per dygimo, prisikėlimo aktą.

Kaip šis sprogimas įvyksta? Esama nesuskaičiuojamų būdų. Mes niekada negalime apriboti Dievo, mėgindami apibrėžti, kaip jis veikia. Vienas šio slėpinio vizualizacijos būdų yra pastebėti momentą, kai mes, atrodo, kontaktuojame su kažkuo (objektu ar subjektu), esančiu už mūsų; tai gali būti jaučiama kaip prisilietimas prie išorinio mūsų gyvenimo

apskritimo. Tokiais atvejais mes žinome, kad atsitiko kažkas skirtinga nuo įprastinės mūsų gyvenimo tėkmės, nors ir ne atskira. Galime jaustis, lyg būtume paliesti Dievo. Tai gali atsitikti įvairiais būdais – per intensyvių ryši su gamta ar per žmogiškus santykius, gilios įžvalgos momentą, kai atrodė, kad jis ateina iš kažkur „iš už mūsų“, galbūt – per netikėtai aplankiusį aiškumą, kuris parodė mums kelią priekin tam tikroje situacijoje.

Kai patiriame tokius momentus, galime sakyti, kad Dievas ne tik palietė mus, bet kažkaip įleido šaknis mūsų gyvoje patirtyje. Šis gyvenimo prisilietimas, jei tik leidžiame, prasiskverbia pro mūsų patirties sluoksnius ir pasiekia patį centrą. Čia mus palietęs transcendentinis Dievas susijungia su mūsų širdyse it sėkla glūdinčiu imanentiniu Dievu ir iš to susijungimo išauga kažkas nauja. Įsivaizduokime, kad unikali mūsų ir tik mūsų Dievo manifestacija (arba įsikūnijimas) yra kaip gelė (ar augalas, medis) kurią reikia išauginti. Jei jos neauginsime, ji pati neišaug. Jei auginsime, ji gali tapti vizijos, kurią pats Dievas yra mumyse sukūręs (*toliau tekste – Dievo vizija, skirta mums. – Red. past.*), įsikūnijimu. Tai mūsų vidinis slėpinys, kuris Dievui jau žinomas – visada jam buvo žinomas, – kurį jis trokšta atskleisti.

Dievo vizijos įsikūnijimas yra nuostabus kiekvieno tikinčiojo patirčių šaukimas. Čia galėtume prisiminti Marijos atsakymą Apreiškimo scenoje ir atpažinti tą momentą savyje, kai Dievas klausia: „Ar nori mane prikelti savo gyvenime?“, o mes atsakome: „Tebūnie man pagal tavo valią“.

Malda kaip Šabo laikas

Tarkime, jog tas sprogimas įvyko. Kaip galime įkūnyti Dievo viziją? Teigiu, kad mes galime sąmoningai ir apgalvotai bendradarbiauti Dievui akte per maldą, kadangi malda perkelia mus į mūsų *Kas* centrą.

Per maldą mes leidžiame Dievui maitinti mūsų Dievo sėklą, ir mes patys esame drauge maitinami. Tas gilus supratimas ir pagarba, kurią žydai rodo Šabui, gali padėti mums pažvelgti į maldą iš kitos perspektyvos. Žydams šabas nėra savaitės diena, tai nėra pertrauka poilsiui, kuris leidžia mums sutelkti jėgas, kad galėtume dar daugiau dirbti kitą savaitę. Veikiau savaitės dienos yra skirtos Šabui. Šabas nėra tik pertrauka kasdienio gyvenimo rutinoje, bet visa jo prasmė.